

## UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 1 lutego 2016 roku (data nadania) powódka (...) – B. G., M. G., A. B., B. T., W. C.-spółka jawna w K. z siedzibą w miejscowości K. wniosła o zasądzenie od pozwanej „(...) (...)” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 134.419,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w kwocie 21.138,00 zł. Jednocześnie wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez zajęcie ruchomości pozwanej znajdujących się w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej do łącznej kwoty 150.661,94 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że (...) sp. z o.o., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z pozwaną umowę sprzedaży olejów i innych produktów chemicznych wyszczególnionych na fakturze VAT. Pozwana spółka odebrała zamówiony towar, nie wnosząc zastrzeżeń. Jednakże pomimo upływu terminu płatności wskazanego na fakturze nie uregulowała należności wobec spółki (...), nie odpowiadając również na wezwanie do zapłaty. Powódka podkreśliła, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nabyła od (...) sp. z o.o. wierzytelność przysługującą spółce wobec pozwanej, która została powiadomiona o zawarciu umowy wierzytelności.

(pozew- k. 2-7)

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy zabezpieczył roszczenie powódki o zapłatę, do kwoty 150.661,94 zł, poprzez zajęcie ruchomości pozwanej znajdujących się w miejscach prowadzenia działalności gospodarczej (postanowienie- k. 45).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 19 lutego 2016 roku, sygn. akt X GNc 163/16 Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty- k. 48).

W dniu 14 marca 2016 roku (data nadania w placówce pocztowej) pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc jednocześnie o przeprowadzenie mediacji. W uzasadnieniu potwierdziła, że łączyła ją z powódką współpraca gospodarcza, jednakże wskazała, że stan rozrachunków podany przez powódkę jest niezgodny z rozrachunkami pozwanej. W związku z czym wniosła o zobowiązanie strony powodowej do dostarczenia potwierdzenia salda, które pozwana wysłała powódcie, a z którego wynika inny stan rozrachunków i odmienny sposób księgowania wpłat pozwanej (sprzeciw od nakazu zapłaty- k. 52-55).

Postanowieniem z dnia 21 marca 2016 roku na podstawie art. 183<sup>8</sup> § 1 i 3 k.p.c. skierowano strony do mediacji (postanowienie- k. 58).

W odpowiedzi na sprzeciw pismem wniesionym w dniu 13 kwietnia 2016 roku powódka podała, że należność z tytułu sprzedaży wynika z faktury VAT nr (...) i faktury VAT korekty nr (...) podpisanej przez pozwaną. Podniosła, że pozwana nigdy nie kwestionowała istnienia wierzytelności oraz nie wpłaciła żadnej kwoty na poczet zadłużenia ani na rzecz (...) sp. z o.o. ani na rzecz powódki. Ponadto zaprzeczyła jakoby otrzymała od pozwanej dokument w postaci salda rozrachunków między stronami (odpowiedź na sprzeciw- k. 66-67).

Pismem z dnia 25 kwietnia 2016 roku mediator D. W. poinformował, że z uwagi na brak kontaktu ze stroną mediacje nie będą prowadzone (pismo- k. 72).

W piśmie z dnia 29 kwietnia 2016 roku powódka wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczenia pieniężnego poprzez obciążenie wskazanych nieruchomości pozwanej hipotekami przymusowymi na kwoty 50.000 zł (wniosek o zabezpieczenie- k. 74-78).

Postanowieniem z dnia 13 maja 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy zabezpieczył roszczenie powódki o zapłatę poprzez obciążenie wskazanych nieruchomości pozwanego, stanowiących działkę nr (...) i działkę nr (...), hipotekami przymusowymi do kwot 50.000 zł (postanowienie- k. 129-132).

Na rozprawie w dniu 14 czerwca 2016 roku pozwana, wezwana do obowiązkowego stawienia, nie stawiła się, natomiast pełnomocnik powódki poparł powództwo, wnosząc o zwrot kosztów, w tym kosztów postępowania zabezpieczającego (e-protokół rozprawy- k. 159-161).

### **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Powódka- (...) – B. G., M. G., A. B., B. T., W. C.- spółka jawna z siedzibą w miejscowości K. z siedzibą w miejscowości K. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. produkcja oczyszczonych olejów i tłuszczów, produkcja chemikaliów nieorganicznych podstawowych i pozostałych (odpis z KRS- k. 9-12).

Pozwana- „(...) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów nieorganicznych (odpis z KRS- k. 13-17).

W dniu 7 sierpnia 2015 roku pozwana spółka (...).D. (...), w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dokonała zakupu towaru w postaci olejów i innych produktów chemicznych od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (okoliczność bezsporna, nadto: zeznania świadka J. K. 00:07:37- e-protokół rozprawy z dnia 14 czerwca 2016r.- k. 159-161).

Z tytułu dokonanej sprzedaży spółka (...) sp. z o.o. wystawiła na rzecz pozwanej w dniu 7 sierpnia 2015 roku fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 135.588,34 zł, z terminem płatności do dnia 4 września 2015 roku. Faktura została podpisana przez osobę upoważnioną przez pozwaną do odbioru faktury- D. K.. Jednocześnie zawierała adnotację, że potwierdzenie odbioru faktury jest jednocześnie potwierdzeniem odbioru towaru bez uwag (faktura VAT nr (...)- k. 20-23).

Pozwana nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń ilościowych ani jakościowych co do wystawionej faktury (zeznania świadka J. K. 00:07:37- e-protokół rozprawy z dnia 14 czerwca 2016r.- k. 159-161).

W dniu 10 sierpnia 2015 roku spółka (...) do powyższej faktury wystawiła na rzecz pozwanej fakturę korygującą nr (...) na kwotę -1.168,39 zł. Faktura została opatrzona podpisem osoby upoważnionej oraz pieczęcią firmy pozwanej (faktura korekta nr (...)- k. 24-27, potwierdzenie odbioru- k. 28).

Pismem z dnia 29 października 2015 roku (...) sp. z o.o. skierowała do pozwanej ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 134.419,95 zł z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty, w nieprzekraczalnym terminie do dnia 5 listopada 2015 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (wezwanie do zapłaty- k. 29, kserokopia książki nadawczej- k. 30).

W dniu 23 grudnia 2015 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. (jako zbywcą) a powódką- spółką (...) (jako nabywcą) została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na mocy której spółka (...) przelała na rzecz powodowej spółki wierzytelność przysługującą jej wobec dłużnika (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w wysokości 134.419,95 zł (z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych), w zamian za co nabywca (tj. powódka) zobowiązała się uiścić na rzecz zbywcy kwotę 134.419,95 zł tytułem zapłaty (umowa przelewu wierzytelności- k. 31-32).

Następnie pismem z dnia 4 stycznia 2016 roku spółka (...) sp. z o.o. zawiadomiła pozwaną (...) (...) sp. z o.o. o dokonaniu zbycia wierzytelności na rzecz powódki (pismo- k. 33, kserokopia książki nadawczej- k. 34).

Po zawarciu umowy przelewu wierzytelności pozwana nie kwestionowała wysokości zobowiązania ani stanu salda (zeznania świadka J. K. 00:12:14- e-protokół rozprawy z dnia 14 czerwca 2016r.- k. 159-161, przesłuchanie strony powodowej 00:16:11- e-protokół rozprawy z dnia 14 czerwca 2016r.- k. 159-161).

Pozwana nie uściła na rzecz powódki ani na rzecz spółki (...) dochodzonej pozwem kwoty (okoliczność bezsporna, nadto: oświadczenie spółki (...) - k. 68).

Powyższych ustaleń faktycznych, w przeważającym zakresie niespornych pomiędzy stronami, Sąd dokonał na podstawie powołanych wyżej dokumentów zawartych w aktach sprawy, zeznań świadka J. K. oraz przesłuchania strony powodowej. Pozwany w żaden sposób nie udowodniła aby kwestionował stan rozrachunków stron, ani też przesłania salda z uwagami. Przedstawione wyżej okoliczności nie zostały w skuteczny sposób zakwestionowane przez strony.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że pozwana w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w dniu 7 sierpnia 2015 roku dokonała zakupu towaru w postaci olejów i innych produktów chemicznych od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Z tytułu dokonanej sprzedaży spółka (...) sp. z o.o. wystawiła na rzecz pozwanej w dniu 7 sierpnia 2015 roku fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 135.588,34 zł, z terminem płatności do dnia 4 września 2015 roku. Faktura została podpisana przez osobę upoważnioną przez pozwaną do odbioru faktury- D. K.. Jednocześnie zawierała adnotację, że potwierdzenie odbioru faktury jest jednocześnie potwierdzeniem odbioru towaru bez uwag. Ponadto w dniu 10 sierpnia 2015 roku przedmiotowa faktura została skorygowana fakturą nr (...) na kwotę -1.168,39 zł. Faktura została opatrzona podpisem osoby upoważnionej oraz pieczęcią firmy pozwanej.

Należy wskazać, że faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.), może jedynie dowodzić, iż osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte, jednakże stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy, jednakże jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia. Faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądane wynagrodzenie. Z punktu jednak widzenia zasad doświadczenia życiowego znanym jest, iż w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury służące obu stronom do rozliczeń. W niniejszej sprawie przedstawione dowody oraz fakt, że pozwana nie zakwestionowała istnienia należności ani prawidłowości wystawienia faktur pozwalały na uznanie, iż wszystkie istotne elementy umowy sprzedaży zostały ustalone pomiędzy stronami, co uprawnia na gruncie art. 231 k.p.c. do wysunięcia wniosku, iż pomiędzy stronami doszło de facto do zawarcia umowy sprzedaży.

Zaś zgodnie z treścią art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Jak wspomniano pozwana nie zakwestionowała prawidłowości wystawienia faktur przez spółkę (...) i ich doręczenia, jak również faktu otrzymania towaru objętego pozwem. Nie zakwestionowała również tego, że nie dopełniła podstawowego obowiązku, jaki na niej ciążył z tytułu zawarcia umowy sprzedaży – nie zapłaciła ceny za zakupione towary o łącznej wartości 134.419,95 zł, dochodzonej pozwem. Nadto, nie zakwestionowała jakości dostarczonego towaru, wysokości cen określonych w przedmiotowych fakturach oraz terminów ich płatności, poza enigmatycznym twierdzeniem, że stan rozrachunków stron był inny niż wynikało to z salda (nawet nie wskazując jaki stan rozrachunków był prawidłowy według pozwanej)..

Poza tym podkreślić należy, że umowa sprzedaży, dla swej ważności, nie wymaga formy pisemnej, nie została również zastrzeżona przez ustawodawcę żadna inna forma, która ograniczałaby możliwości dowodzenia jej istnienia w przypadku sporu sądowego. Strona może zatem wszelkimi środkami dowodowymi wykazać łączący ją stosunek

prawny. Jednym z takich dowodów są faktury VAT, których obowiązek wystawienia wynika z przepisów prawa podatkowego w przypadku sprzedaży pomiędzy przedsiębiorcami (por. komentarz do art. 535 kc, red. K. Osajda/K. Haładyj, Legalis).

Dodatkowego podkreślenia w tym miejscu wymaga, że pozwana, pomimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy w dniu 14 czerwca 2016 roku, nie stawiała się, pozbawiając się tym samym możliwości wykazania stwierdzonych przez siebie okoliczności faktycznych. Natomiast z uwagi na brak kontaktu ze stroną pozwaną wnioskowane przez nią podjęcie mediacji nie doszło do skutku. Pozwana nie odniosła się również w żaden sposób do odpowiedzi na sprzeciw złożonej przez powódkę.

Ponadto nie budzi wątpliwości fakt, iż powódka nabyła przedmiotową wierzytelność przysługującą spółce (...) w drodze cesji- na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 23 grudnia 2015 roku.

Zgodnie bowiem z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią w drodze przelewu, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§2).Przeniesienie wierzytelności na podstawie art. 509 k.c. następuje zatem w drodze dwustronnej czynności prawnej wierzyciela (cedenta) - zbywcy wierzytelności z nabywcą wierzytelności (cesjonariuszem). Skuteczność cesji nie wymaga zgody dłużnika.

W niniejszej sprawie wszystkie dokumenty złożone przez powódkę, jak i umowa przelewu wierzytelności zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego będącego pełnomocnikiem powódki. Zawarte zaś w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.) (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 września 2014r., II C 93/14). Umowa przelewu wierzytelności została również opatrzona podpisami również podpisami obu stron. Nadto pozwana nie kwestionowała ważności przedmiotowej umowy. W związku z tym należało uznać, że doszło do skutecznej cesji wierzytelności przysługującej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. od pozwanej, a zatem powodowa spółka (...) nabyła wszelkie prawa związane z tą wierzytelnością, w tym także związane z dochodzeniem jej spłaty oraz naliczeniem odsetek.

W zakresie rozkładu ciężaru dowodu wskazać dodatkowo należy, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o zobowiązanie powódki do dostarczenia potwierdzenia salda, które podpisane w dwóch egzemplarzach pozwana wysłała powódce, na okoliczność istnienia innego stanu rozrachunków między stronami niż prezentowany przez stronę powodową. Wniosek taki w istocie należałoby uznać za próbę bezpodstawnego przerwania ciężaru dowodu na powódkę. W procesie, zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie zasada ta miała tym bardziej znaczenie, że to powódka wywodziła skutek prawny w postaci opóźnienia pozwanego w zapłacie, z faktu m.in. upływu terminu płatności faktur, a więc to powódka winna udowodnić otrzymanie przez pozwanego faktury (por. art. 6 k.c. i art. 232 zd. I k.p.c.). Z drugiej zaś strony pamiętać należy, że – również zgodnie z ogólnymi regułami dowodzenia – ciężar dowodu spoczywa na tym kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza (co wyraża łacińska paremia *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*), co oznacza to, że w sytuacji, w której strona, niezależnie od tego, czy powodowa czy pozwana, zaprzecza wystąpieniu określonej okoliczności, to strona przeciwna, która na tę okoliczność się powołuje, winna ją udowodnić; dla niniejszej sprawy ma to ten skutek, że skoro pozwana twierdzi, że stan rozliczeń między stronami był inny aniżeli przedstawiony przez stronę powodową, to pozwana winna to udowodnić (a jednocześnie nie sposób oczekiwać od powódki dowodu na tę okoliczność). Sam wniosek pozwanej w tym zakresie (niepoparty żadnymi dowodami) nie mógł przemawiać przeciw uznaniu, że powódka nie udowodniła roszczenia dochodzonego pozwem.

W związku z powyższym, na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 509 k.c., należało uznać za zasadne roszczenie powódki co do zapłaty kwoty 134.419,95 zł, wynikającej z faktury VAT nr (...), skorygowanej fakturą VAT nr (...).

Zgodnie z treścią art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Natomiast w związku z tym, że wystawione faktury VAT wskazywały sposób i termin spełnienia świadczenia, a dłużnik spóźnił się ze spełnieniem świadczenia w określonym terminie, to ziszczyły się przesłanki do uwzględnienia żądania aktualnego wierzyciela w zakresie odsetek za czas opóźnienia. Należy zaznaczyć, że ustawowe odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, którego termin był oznaczony, stają się zaległą należnością uboczną w rozumieniu art. 451 § 1 zd. II k.c. bez potrzeby uprzedniego wezwania dłużnika do zapłaty tych odsetek, zaś samo żądanie odsetek za okres opóźnienia jest uprawnieniem wierzyciela, a zatem od niego zależy czy i za jaki okres domaga się odsetek w spełnieniu świadczenia pieniężnego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., III KKN 548/00, OSNC 2003/5/60, Biul.SN 2002/11/11, Pr.Bankowe 2003/1/33, M.Prawn. 2003/4/171; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 lutego 2015 r., I ACa 743/14, LEX nr 1663045).

Odsetki te zostały zasądzone od kwoty 134.419,95 zł od dnia 5 września 2015 roku (tj. od dnia następnego po dniu płatności wskazanym na fakturze). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. przyjmując, że pozwana pozostawała i pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu swojego świadczenia. Powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych i żądania tego nie zmienił, mimo zmiany przepisów dotyczących odsetek wprowadzonej ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 12.138,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty te złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 6.721 zł oraz kwota 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Należy dodać, że Sąd nie uwzględnił żądania pełnomocnika powódki w zakresie przyznania kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Zgodnie bowiem z art. 109 § 2 k.p.c. orzekając o wysokości przyznanych stronie kosztów procesu, sąd bierze pod uwagę celowość poniesionych kosztów oraz niezbędność ich poniesienia z uwagi na charakter sprawy. Przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Charakter przedmiotowej sprawy nie był skomplikowany i nie wymagał dodatkowych nakładów w przyczynienie się do jej rozstrzygnięcia, w związku z czym brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika powódki o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawce.

Z/ Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki